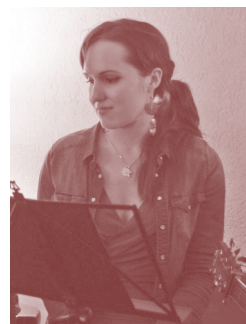

Aznap

Aznap verőfényes délután látogatta meg a magányos városrészt. A hosszúra nyúlt tél után újra muskátlikat tettek a cukrászdák párkányára, a felnőttek ismét mosolyogtak, és még az aggodalmaskodók is esernyő nélkül érkeztek. Senki sem tudhatta, meddig tart ez a váratlan kis melegség, de úgy tűnt, mindenkin úrrá lett az általános bizakodás, és a félelem, ha csak rövid időre is, de elhagyta a kerületet. Még Istvánt is megérintette a változás szele, pedig ez nem volt olyan könnyű, már csak arra is tekintettel, hogy az asztalán tornyosuló iratcsomóktól néha azt sem vette észre, ha a titkárnője behozott neki egy csésze feketét. Tulajdonképpen ma sem akart a kellőnél több figyelmet fordítani a világ történéseire, neki mindig akadt elég dolga, de úgy esett, hogy délután három körül, amikor a 4/B-s aktákat arrébb csúsztatta az íróasztalán, teret engedve a 2/D-s alanyok kérelmeinek, egy szemtelen napsugár épp a férfi szemébe sütött. Először nem is értette, hogy mi történik, gyorsan orrára tette vastag keretes szemüvegét (ez még az elődjéé volt), és nagy körültekintéssel forgatta a fejét a szobában, vajon melyik lámpa úz vele tréfát. Aztán kissé meglepődve, de végül is a körülményekhez képest higgadtan nyugtázta, hogy nincs felkapcsolva semmilyen villany, csak a nap merészkedett irodájába. A megoldás kézenfekvő volt: a nagy A-s iratcsomót tolja a négyes helyére, és a probléma lezárásra kerül. Hamar túl is jutott a dolgon, sikeresen visszatért munkájához egészen ötig. Ekkor ugyanis elérte a nap a tetőtér nagy ablakait, és már semmi akadály nem volt annak, hogy István szobája teljes fényárban ússzon. A férfi le is csapta tollát, ilyen zűrzavarban mégsem lehet dolgozni, és egy korty víz után – amiből tudniillik mindennap két pohárral fogyasztott – megköszöri torkát, és éles hangon szólongatta Pirikét. De a titkárnő sajnos valamiért nem válaszolt, így nagyon úgy nézett ki, nélküle kell megoldania a helyzetet. Felpattant, a függönyök felé indult. Pár pillanat, besötétít, és minden mehet is a maga útján, szépen tovább. Már épp elhúzta volna a vastag, télfogó vászonfüggönyöket, amikor erős köhögés tört rá. Valószínűleg a portól volt, és hirtelen úgy érezte, még akkor is, ha valamivel több fényt enged be, muszáj szívnia egy kis levegőt, máskülönben megfullad. Elég nehezen járt a kilincs, a keret sem akart elsőre engedni, de István mégis könnyedén kinyitotta az ablakokat, elvégre is fiatal ember volt, alig harminc. Ekkor érezte meg arcán a fűszeres szellőt, és bár sosem volt önfeledt, most mégis elmosolyodott. El is határozta, hogy tart öt perc szünetet, így a munkáját is hatékonyabban tudja

végezni, s talán a szobának sem árt egy kis szellőztetés. Így hát most kivételesen nyugodtan, bűntudat nélkül nézegette a járókelőket, a szőrmók kutyáját bevaró szatyros nénit, az egymásba gabalyodó gimnazista párt, a „legót akarok” szülőnyaggató kislífut. Elég felnőtt volt már ahhoz, hogy feladatain kívül ne tudjon máson gondolkodni. Abban az esetben ugyanis, ha mégsem volt teendője, kreált magának valamit. Vagy teljesen újat talált ki, vagy a régi szokásait, amiket még korábban nem érzett megterhelőnek, kénysszerűre konvertálta át, ha pedig már végképp nem volt mit tenni, akkor paranoiáival mulattatta magát. Kedvencei között volt az elektronikusan felvitt adatok újra és újraolvasása, esetleg nem vitt-e fel valamit rosszul, vagy a szemetese nézegetése: biztos olvashatatlanra tépte-e össze hibás beadványait? De a legújabb volt talán a legkedvesebb. Ha bármilyen más, saját magán kívüli emberi lényel érintkezett, pár óra elteltével ismét visszajátszotta a köztük lezajlott párbeszédet, és azon elmélkedett, vajon elkövetett-e valamilyen hibát, mondott-e olyat, ami később a munkahelyén, a társasházában vagy bárhol a világon terhelő lenne rá nézve. Ő nem akarta, hogy így legyen, de hát mindenki így élt, akit ismert. Ahogy nagykorú lett, általánosságban a nagyközönséget csak a papírjai, a betegségei és a felelősségei érdekelték.

Már csak körülbelül fél perc volt hátra, itt a záróra. Csak szépen komótosan, lassan, ne kelljen kapkodni, szajkózta a jól ismert szavakat. Az első ablak már csukva is van, irány a második, túl van a következőn is, s már ülne is az íróasztalhoz, ha nem tünne a szemébe... És már kinek a szemébe ne tünne, az az idéetlen, vagy talán csak gyermeki, rózsaszín-narancssárgára cicomázott, csengettyűs valami, ami egy ilyen tél végi napon vette a bátorságot, talán valami leárazáson, hogy a sarokra álljon. Fagylaltos kocsi. Képtelen látvány. Gyerekek ugrálják körül, az arcuk kipirosodva, már rég elmozdultak a reggel megkötött masnik, a befont copfok kibomlottak, a harisnya is sáros lett a térdnél, a meg nem érdemelt egyesek a felmérőn most nem számítanak, nagyokat nevetnek, ahogy előkotorják a zsebek aljáról a húsz forintosokat. Ehhez képest a cukrász, mint egy művész, fehér kesztyűben, kecses mozdulatokkal formálja a gombócokat, mindegyik után langyos vízbe merítve kanalát, végül pedig a mesterművet színes cukorkákkal hinti meg. A férfinak ekkor eszébe jutott, amikor egyszer, tavaly nyáron, a régi úton sétált – arrafelé, ahol annak idején a nagypapjával számolták a pocsolókat –, ott is ugyanilyen felfordulást csináltak az iskolások pár jégkrém miatt. Ő vállára vette a zakóját, a rét felé tartott, a nap már lemenőben volt, amikor egy kövérebb kislífu szinte kifulladásra rohant felé, hogy váltsa fel neki az ötszázast, mert csak fémpénzzel vehet fagyit. Nem akart nem együttműködni, de nem volt nála apró, végül egy másik úr segítette ki a gyereket. István csak azt nem értette, miért kell ebből ekkora ügyet csinálni. Nem kéne gyerekeskedni.

Így is túl sok idő telt el, a függönyöket kicsit behúzta, és már vissza is térhetett munkájához. Egy nagyon fontos ügynél tartott egyébként is, el kellett döntenie, hogy a kérelmet a harminckilences vagy a huszonötös fiókba helyezze át. Addig is, amíg ezt át nem gondolja kellően, kitölti a formákat. Beírja a nevet, aztán a személyi számot, végül egy címet. Eper utca 4. Eper? Micsoda képtelenség, hogy eper. Jó, hogy nem vanília. Ez az egész annyira abszurd. Földszint. Irányítószám pedig három, három, persze hogy három, mint három gombóc. Megszomjazott, de már nem volt víz a pohárban. Nem akarta hagyni, hogy figyelme lankadjon, elhatározta, hogy tornázni fog, csak pár mozdulat, korábban is csinált ilyet, biztos, hogy visszatér a fegyelme.

Ahogy felállt, és az asztal elé lépett, úgy érezte, muszáj megnéznie, vajon a felfordulás odalent végre abbamaradt-e, amúgy is mindennek ez volt az oka. A kocsi, a gyerekek, bár már kevesebben, még mindig ott álltak, csak Istvánnak kellett leülnie egy pillanatra... Mert ahogy újra megpillantotta a tölcserés finomságokat, hirtelen rádöbbsent:

fagyizni akar. S még ennél is ijesztőbb volt annak a tudata, hogy, amíg nem jut fagyihoz, addig nem lesz képes folytatni a munkáját.

Igen, de hogy csinálja? Sehogy. Egyszerűen lemegy, kér egy háromgombócosat, csoki-puncs-vanília, esetleg, ha van, pisztácia, és talán még árulnak rolettit is, mert régen volt olyan, és akkor megeszi, és folytatja a munkáját.

Igen, de mit fog ehhez szólni Pirike? Pirike nem fogja megérteni, mert ő sosem szokott csak úgy elmenni munka közben, és majd mindenfelét gondolni fog.

Igen, de az is lehet, hogy ki tud akkor surranni, amikor Pirike éppen trécselni fog az anyjával, ezt mindig megteszi, pontban fél hatkor, na majd akkor kimegy a hátsó folyosóra. Mennyit is szokott? Tíz percet talán, az pont jó is lesz.

Igen, de mi lesz, ha összefut valakivel? Nem, az kizárt dolog, a kollégák vagy korábban végeztek, vagy ki sem dugják az orrukát estig. Akkor már nincs más hátra, mint megvárni a fél hatot, és lehet menni fagyizni.

Persze, az árus biztos nem fogja érteni, amit mondok, már az általánosban mondták, hogy összevissza motyogok, tisztára ki fog röhögni, nyilván úgy csinál, mintha nem, de azért kifog. Valószínűleg jobb lesz, ha nem is zakóban megyek, mert akkor utálni fogja, hogy nekem jobb munkahelyem van, és akkor aztán rosszabbat ad. Az is lehet, hogy megfázom. Akkor majd aztán hetekig engem bámulnak a kínai turisták, ahogy fújom az orrom a Főutcán, és maszkban dolgozhatok. Lehet, hogy mégse kéne lemenni?

Még egy ideig hasonló gondolatokkal társalgott, amikor megcsörrent a telefonja. Péter volt az, az egyik aktacsomó másolata és a feltűnően csinos titkárnő után érdeklődött, de nem felejtett el hosszan beszámolni arról a meghatározó élményéről sem, hogy a főnökkel együtt utazott a liftben. István türelmesen hallgatta, egészen addig, amíg váratlanul heves harangkongásra nem lett figyelmes. Te jó Ég, már hat óra, Pirike már rég befejezte a beszélgetést!

Maga sem tudta, miért, de egyszerűen lecsapta a kagylót, és abban a pillanatban rájött, hogy ezt már évekkal ezelőtt meg kellett volna tennie. Az ablakhoz sietett, látta, hogy a fagyaltos kocsit pont akkor kanyarodik el az utca sarkáról. Elfogta a kétségbeesés, és úgy, zakóostul, mindenestül, még egy toll is a kezében volt (azt nem tudta, hogy került oda), kirohant a szobából, le a lépcsőn, utána a fagyisnak. Hogy látta-e Pirike, azt nem tudta, de most nem is számított, csak a vaníliás gombócok. Az idő nagyon finom volt, szinte megcsapta, ahogy kiért a kapun, és rátérve az útra látta is, ahogy a fagyaltárus befordul egy kereszteződésnél. Jó futó volt, így nem sok kellett, hogy utolérje, a cukrász egy kisebb, bódészerű tákolmányhoz lépett, úgy nézett ki, ott volt a főhadiszállása. István egy pillanatra megállt mögötte, térdére támaszkodott, kifújta magát, majd készen állt, hogy megszólítsa. Ekkor viszont az árus lehúzta a kocsit ablakát, lezárta a bejáratot, betolta a kis épületbe, csak úgy, és elindult a metró felé. Ilyen nincs! Én akkor is fagyizni akarok! Így hát követte a cukrászt, le az aluljáróba, ez egyszer a hömpölygő tömeg, a mozgólépcsők felől érkező jeges fuvallat és a borotvakészlet-árusok sem tarthatták vissza céljától, s bár egy pillanatra úgy tűnt, szem elől téveszti, végül mégis megpillantotta: felfelé tartott, a lejáróban tett kitérő pusztá csel volt.

Az árus a buszmegállóba igyekezett, s István, bár fogalma sem volt, merre tart, felszállt vele az egyik érkező járműre, még jegyet sem váltott. Látta, hogy a cukrász előre megy, elhatározta, mindenképp, s ha kell, bármennyit megfizet, de ráveszi, hogy térjen vele vissza a kocsinhoz, és adjon neki egy háromgombócosat. Azért érezte, mielőtt megszólítja, és ráveszi erre az elsöre képtelennek tűnő, de teljesen racionális dologra, le kell ülnie egy pillanatra, mintegy erőgyűjtésként. Ablak mellé került, kicsit kifújhatta magát, az édes levegő üdítően hatott rá. Megizzadt, így levette gyűrött zakóját, és bepárasodott

szemüvegét, hogy megtörölje egy zsebkendővel. Hamar végzett a művelettel, s épp indulni készült, amikor hirtelen valaki melléhuppant.

– Elnézést, szabad?

Fiatal, vörösesszőke nő volt, arcát alig lehetett látni a nagy csomagoktól. Egy felfújó, virág alakú lufival meg pár műanyag csirkével érkezett, amiket egyszerűen nem lehetett hova tenni.

– Hogyne, kérem.

– Köszönöm, el se tudja képzelni, milyen forgalom volt a hetes úton. Vagy talán maga is arról jön? Végig állnom kellett, ötven percen át! Senki sem adná át a helyét...

István megijedt. Az árus bármelyik pillanatban leszállhat, ő meg körül van zárva a nagy ablakkal, a műanyag primulákkal meg a csirkés csajjal.

– Örület. Már megint fel van túrva a város. Daisyke is egyre idegesebb.

Nem tudta feldolgozni, miket fecseg ez a nő itt összevissza. Egyáltalán miért ült ide? Ő fagyit akar venni.

– Bocsánat, elnézést. – Egy idősebb úr épp helyet vívott ki magának. Alig látni a nagy kabátjától a fagyist.

– Maga idevalósi? Már ne is haragudjon, hogy olyan sokat kérdezősködöm, vagyis haragudjon, de akkor is, nagyon elfáradtam. Maga pedig annyira kedves, szimpatikusnak tűnik.

El volt képedve.

Hogy ő kedves lenne?

Mit akar ez a lány?

Szárász installáció-modulok (Ana Lupaşnak), installáció, 2012.

– Azt látom, nem beszédes. De tudja, nem bánom. Lilla vagyok, persze semmi romantikus, nem Csokonai miatt neveztek el, vagy ilyesmi, csak anyám barátnőjéről. Önt hogy hívják?

– István.

– István, örülök. Ön is a végállomáson száll le? Én arra lakom. Elég szerencsés vagyok. Nem kell sokat várni reggel a buszra. Elég jó hely kutyasétáltatásra is. Bár Daisyke mostanában nyűgösebb.

A fagyjárás el fog menni. Ehhez már nem fér kétség.

– Ön talán üzletember? Vagy tanár?

– Nem, nem vagyok.

– Akkor mit csinál?

Most, most fog leszállni. Ki kell mennie, követnie kell. Bármilyen áron. István felpattant.

– Elnézést, én...

A nő felé fordult, Lilla rámosolygott.

A férfi ekkor csodálkozott rá először a lány mélykék szemeire, a finom kis gödröcskékre az ajkai körül.

– Le szeretne szállni?

– Hát, én...

Valamiért hirtelen, bár maga sem tudta a pontos okot, már nem volt annyira fontos az a fagyi.

– Nem, nem... azt hiszem, nem.

A férfi visszaereszkedett az ülésre.

– Szóval mivel is foglalkozik?

– Én ügyeket...

Nem tudta befejezni a mondatot.

Valami váratlan kerítette hatalmába.

Érezte, ahogy a mellkasa megfeszül, a tüdejét lassan elhagyja az összes levegő, miközben arcizmai szinte önkéntelenül el kezdenek rángani, és teljesen elveszíti az irányítást. Úrrá lett rajta a félelem, és akkor...

Akkor elengedte. Engedte, hogy kitörjön belőle.

A görcsös nevetés és az igazság.

– Nem, én azt hiszem, csak ülök egy irodában, számokat írok, meg várok, és tulajdonképpen fogalmam sincs, hogy mit csinállok.

A lány azonnal válaszolt.

– Hát, ez még nem a világ vége.

István egy pillanatra elgondolkozott.

Azt nem tudom. De talán azt elmondhatom, hogy valahogy most jó.

Egymásra mosolyogtak.

Aznap este István egy gyönyörű, vörösesszőke nővel teázott, akit Lillának hívtak, és műanyag csirkéket vitt a csomagjaival meg virágos luft.

Tudták, hogy később ugyanezt gyakran, nem, igazából mindennap meg fogják ismételni, először a városban, majd vidéken, a kis lakásuk teraszán, később a másik ágya mellett.

István mosolygott, a zsebe tele volt csörgő, fém húszforintosokkal, és rájött, hogy nem is szemüveges.

Másnap beköszöntött a tavasz.